

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžo/241/2015
Identifikačné číslo spisu: 1014200189
Dátum vydania rozhodnutia: 29.11.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:1014200189.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Igora Belka, v právnej veci žalobcu: GfK Slovakia, s.r.o., so sídlom Račianska 153, 831 54 Bratislava, právne zastúpený: BUŽEK & TEREM advokáti s.r.o., so sídlom Mariánska 12, 811 08 Bratislava, proti žalovanému: Národný inšpektorát práce, so sídlom Masarykova 10, 040 01 Košice, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného č. S/2013/03765-2.1, O-268/2013 zo dňa 24.01.2014, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/24/2014-131 zo dňa 12.06.2015, jednomyseľne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/24/2014-131 zo dňa 12. júna 2015 m e n í t a k, že rozhodnutie žalovaného č. S/2013/03765-2.1, O-268/2013 zo dňa 24.01.2014 ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu č. k.: P: 159/2013-R, S/7098/20097/13 zo dňa 07.10.2013 z r u š u j e a v e c v r a c i a žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný j e p o v i n n ý nahradit' žalobcovi trovy právneho zastúpenia vo výške 792,828 €, a iné trovy konania vo výške 140 €, na účet jeho právneho zástupcu č. ú. XXXXXXXXXXXX/XXXX v lehote 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave podľa § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. S/2013/03765-2.1, O-268/2013 zo dňa 24.1.2014, ktorým žalovaný zamietol odvolanie účastníka konania - žalobcu voči rozhodnutiu Inšpektorátu práce Prešov, č. k. P: 159/2013-R, S/7098/20097/13 zo dňa 7.10.2013 o uložení pokuty vo výške 10.000,- €, a toto potvrdil.

Krajský súd vo svojom odôvodnení uviedol, že v danom prípade z obsahu administratívneho spisu a dokladov predložených účastníkmi konania vyplynulo, že žalobca si nesplnil prihlasovaciu povinnosť v súlade s ust. § 231 zákona o sociálnom poistení v prípade zamestnancov, a to G. H., (s nástupom na výkon práce od 31.01.2013) Q. T., (s nástupom na výkon práce od 01.12.2012) N. R., (s nástupom na

výkon práce od 01.12.2012) G. G., (s nástupom na výkon práce od 31.01.2013) L. W., (s nástupom na výkon práce od 01.12.2012) G. N. (s nástupom na výkon práce od 01.12.2012). S týmito osobami mal založený pracovnoprávne vzťahy podľa Zákonníka práce na základe dohôd o brigádnickej práci študentov. Ďalej v prípade Mgr. G. E., (s nástupom na výkon práce od 01.12.2012), Ing. G. G., (s nástupom na výkon práce od 01.01.2013) Q. R. (s nástupom na výkon práce od 01.12.2012), s ktorými mal založené pracovnoprávne vzťahy podľa Zákonníka práce na základe dohôd o pracovnej činnosti. Nelegálne zamestnávanie bolo zistené dňa 19.02.2013 o 10:25 hod. fyzickou kontrolou uvedených osôb na pracovisku kontrolovaného subjektu nachádzajúcom sa na Masarykovej ulici č. 22 v Prešove ako i z dokladov (napr. denné pracovné výkazy). Správny orgán preto nepochybne zistil, že žalobca využíval závislú prácu fyzických osôb bez toho, aby si splnil zákonom stanovenú povinnosť, najneskôr pred začatím výkonu dohodnutej práce prihlásiť týchto do registra poistencov a sporiteľov v sociálnej poisťovni zákonom určeným spôsobom.

Zo založených dokladov vyplynulo, že ani v jednom z uvedených prípadov žalobca neprihlásil uvedených zamestnancov do registra poistencov Sociálnej poisťovne pred vznikom poistenia a v zmysle zákona. K ich prihláseniu formou zaslania príslušného tlačiva došlo až po výkone kontroly, čo vyplýva aj z nesporného tvrdenia účastníkov konania.

Správny orgán preto podľa názoru súdu dostatočným spôsobom zistil skutkový stav na posúdenie okolností, či žalobca nelegálne zamestnával určených zamestnancov v čase od vzniku ich poistenia do termínu ich preukázateľného prihlásenia do registra zamestnancov pre účely dôchodkového, nemocenského poistenia Sociálnej poisťovne. Žalobca nepreukázal predložením e-mailovej komunikácie so Sociálnou poisťovňou, resp. nepredložil za účelom dokladovania splnenia svojej povinnosti žiaden relevantný doklad. Z uvedeného dôvodu súd považoval námietky žalobcu v danom smere za nedôvodné. Žalovaný žalobcovi uložil pokutu na dolnej hranici v rámci zákonom stanovenej sadzby (od 2 000 do 200 000 €) vo výške 10 000 €.

V prípade porušenia povinností zamestnávateľa prihlásiť zamestnancov do registra poistencov sociálnej poisťovne sa jedná o závažné porušenie odborných povinností. Závažnosť takéhoto konania je premietnutá aj v právnej úprave iných predpisov, napr. v zákone č. 25/2006 Z. z. o verejnom obstarávaní, v rámci ktorého takéto konanie zamestnávateľa má za následok vylúčenie účasti subjektu na verejnom obstarávaní. Neskoršia právna úprava zákona o nelegálnej práci stanovuje minimálnu výšku pokuty za porušenie povinností prihlásenia zamestnancov do registra poistencov sociálnej poisťovne na sumu 5000 € v prípade, ak je táto povinnosť porušená pri najmenej dvoch fyzických osobách súčasne. Správny orgán odôvodnil výšku uloženej pokuty okolnosťou, že v prípade žalobcu sa jednalo o 10 osôb vykonávajúcich pre žalobcu nelegálnu prácu. Žalobca v konaní nepredložil žiaden dôkaz o tom, že uložená pokuta je pre neho likvidačná a že ohrozuje jeho podnikateľskú činnosť. Správny orgán pokutu uložil na základe okolností, že v prípade žalobcu sa jedná o závažný nedostatok a výška je odôvodnená aj počtom nelegálne zamestnávaných osôb. S prihliadnutím na rozpätie zákonom stanovenej sadzby súd dospel k záveru, že výška pokuty bola uložená v súlade so zákonom určenou sadzbou, bola dostatočným spôsobom odôvodnená.

Žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, že by ohľadom prihlasovania dotknutých zamestnancov komunikoval so sociálnou poisťovňou vo veci nedostupnosti prípadne prekážok podávania prihlášok do registra poistencov v zákonom určených lehotách a že by sa snažil splniť svoju povinnosť pred začatím kontroly. Jeho námietky ohľadom technickej nemožnosti podať prihlášky súd preto považuje za účelové. Súd z vlastnej praxe aj v iných obdobných konaniach zistil, že o zmenách právnej úpravy boli zamestnávateľia vopred dostatočným spôsobom upozornení a nemožno vziať preto do úvahy námietku žalobcu, že o úprave účinnéj od 01.01.2013 ohľadom zmeny podávania prihlášok do registra poistencov sociálnej poisťovne vopred nevedel. V právnom štáte platí domnienka, že zverejnením novej právnej úpravy v zbierke zákonov sú s daným zákonom všetci oboznámení a sú ním viazaní. Povinnosť prihlásiť zamestnanca do registra poistencov najneskôr pred začatím výkonu prác platila aj v predchádzajúcej právnej úprave, a preto sa žalobca nemôže úspešne brániť námietkou, že o takejto povinnosti nevedel, prípadne bol ohľadom prihlasovania nečinný.

Podľa názoru krajského súdu sa žalovaný dostatočným spôsobom vysporiadal s námietkami žalobcu v napadnutom rozhodnutí, súd nezistil takú vadu v konaní žalovaného, prípadne prvostupňového správneho orgánu ktorá by mala vplyv na zákonnosť vydaných rozhodnutí.

Proti rozhodnutiu krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie dôvodiac, že krajský súd sa nezaoberal zásadnými námietkami žalobcu uvedenými v žalobe, teda krajský súd tak odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom, čím je naplnený odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a) v spojitosti s § 221 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku (OSP) a rozhodnutie Krajského súdu je nepreskúmateľné a vnútorne rozporné, čím je naplnený odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. b) a f) OSP. V odvolaní poukázal na dôvody uvedené v žalobe zo dňa 07.02.2014.

V odvolaní ďalej uviedol, že podaním zo dňa 01.07.2014 informoval žalobca Krajský súd v Bratislave o nových skutočnostiach - konkrétne o vydaní ďalšieho rozhodnutia Národného inšpektorátu práce č. S/2014/00431 - 2.1, O-163/2014 zo dňa 04.06.2014, ktorým Národný inšpektorát práce na odvolanie žalobcu potvrdil ďalšie rozhodnutie Inšpektorátu práce Prešov č. k. P: 193/2013-R2, S/7401/13/5814/14 zo dňa 21.03.2014, ktorým bola (opätovne) vyslovená zodpovednosť žalobcu za porušenie zákazu nelegálneho zamestnávania a uložená ďalšia pokuta vo výške 100.000 €. Žalobca dňa 25.6.2014 podal proti nezákonnosti tohto rozhodnutia žalobu na Krajský súd v Bratislave, konania však neboli spojené a súdne konanie o nezákonnosť rozhodnutia, ktorým bola uložená „druhá“ pokuta stále prebieha. Žalobca vo svojom podaní zo dňa 01.07.2014 namietal, že existencia dvoch paralelných správnych konaní sankcionujúcich to isté konanie, je neprípustnou a nezákonnou represiou zo strany štátneho orgánu, že postup správnych orgánov hrubo porušuje Ústavu Slovenskej republiky ako aj medzinárodné zmluvy, ktorými je Slovenská republika viazaná (najmä Dohovor o ľudských právach a základných slobodách), nakoľko je v rozpore s princípmi administratívneho trestania týkajúcimi sa správneho súdu preskúmať rozhodnutie správneho orgánu v rozsahu žalobných námietok, o vznesených námietkach rozhodnúť a pokiaľ ich nepovažoval za dôvodné, vysvetliť a vyložiť, z akých dôvodov.

Žalobcovi nie je jasné, prečo krajský súd vo svojom rozsudku za správne a zákonné považuje napádané rozhodnutie správneho orgánu, ktoré skutok, ktorého sa mal žalobca dopustiť, popisuje ako nesplnenie oznamovacej povinnosti voči Sociálnej poisťovni podľa zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov, pričom odvolaciemu súdu dáva do pozornosti, že „oznamovacia“ povinnosť (ktorá je reálne uvedená v § 231 ods. 1 písm. c),d),h),m),n) a o) zákona o sociálnom poistení) a „prihlasovacia“ povinnosť (ktorá je uvedená v § 231 ods. 1 písm. a) a b) zákona o sociálnom poistení) sú podľa zákona o sociálnom poistení dve rôzne, existujúce, na sebe nezávislé povinnosti subjektov zúčastnených sociálnom poistení; v žiadnom prípade nepredstavujú totožnú povinnosť ani ich nie je možné vzájomne (ani len formálne) zamieňať či inak ekvivalentne posudzovať.

Žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu v celom rozsahu zrušil a vrátil vec rajskeému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie, alternatívne aby rozsudok krajského súdu v Bratislave zmenil tak, že zrušuje rozhodnutie Národného Inšpektorátu Práce č. S/2013/03765 - 2.1, O -268/2013 zo dňa 24.01.2014 v spojení s rozhodnutím Inšpektorátu práce Prešov, č. k.: P: 159/2013-R, S/7098/20097/13 zo dňa 07.10.2013, a vracia vec žalovanému na ďalšie konanie, a zároveň aby priznal žalobcovi náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe uviedol, že krajský súd sa dostatočne vysporiadal so žalobnými námietkami predstretými v podanom návrhu, pričom jeho úvahy smerujúce k vydaniu rozhodnutia boli náležitým spôsobom odôvodnené tak, ako to prikazuje Občiansky súdny poriadok.

Faktom ostáva, že skutkový stav vecí v prípade sankcionovaného správneho deliktu nebol medzi žalobcom a žalovaným sporný a inšpektorát práce (ako prvostupňový orgán) uložením pokuty žalobcovi plnil len svoju povinnosť vyplývajúcu mu z dikcie § 19 ods. 2 písm. a) bod 1. zákona č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce. V zmysle cit. ustanovenia bolo úlohou inšpektorátu práce postihnúť porušenie zákazu nelegálneho zamestnávania sankciou v rozmedzí od 2 000 € do 200 000 € a pri určovaní jej konkrétnej výšky prihliadať najmä na zákonné kritériá ako stanovené v ods. 6 tohto ustanovenia.

Tak postupoval aj inšpektorát práce, ktorého úvahy vedúce k ustáleniu pokuty na sume 10 000 € boli v napadnutom prvostupňovom rozhodnutí riadne odôvodnené. Ak si konajúci súd tieto úvahy osvojil a nimi vo svojom rozsudku argumentoval, nemôže mu byť táto skutočnosť na ujmu, nakoľko je zjavné, že sa preskúmaním odôvodnenia výšky sankcie riadne zaoberal. V zmysle rozsudku Najvyššieho súdu SR, sp. zn. SŽ-o-Ns 19/2003 pritom platí, že súd by mohol rozhodnutie žalovaného, pokiaľ ide o výšku uloženej sankcie, zrušiť len v prípade, keby voľná úvaha, ktorou sa žalovaný riadil pri rozhodnutí o výške sankcie, nezodpovedala obsahu spisu alebo sa priedila zásadám logického myslenia. Vzhľadom na skutočnosť, že konajúci súd v rámci preskúmania rozhodnutí k takémuto záveru nedospel, nebol

dôvod z jeho strany zasahovať do voľnej úvahy vedúcej správny orgán k uloženiu pokuty žalobcovi.

Čo sa týka predostretého neakceptovania požiadavky žalobcu na spojenie konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovaného do jedného konania, tu žalovaný uvádza, že nevidí dôvod na to, aby zo strany konajúceho súdu k takémuto úkonu došlo, keďže z hľadiska uplatnenia zásady „ne bis in idem“ je rozhodujúcou totožnosť skutku a nie totožnosť právnej kvalifikácie (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5 Tdo 18/2011). Berúc teda do úvahy odlišný čas spáchania skutku, iné fyzické osoby, ktoré boli protiprávnym konaním žalobcu dotknuté, ale aj rôzny dátum zistenia nelegálneho zamestnávania, dospel žalovaný k názoru, že nemožno správny delikt, ktorý bol predmetom sankcionovania žalobcu v druhom napadnutom rozhodnutí pokladať za totožný s predtým zisteným porušením zákazu nelegálneho zamestnávania, za ktoré bola žalobcovi uložená pokuta vo výške 10 000 €. Na podporu tohto tvrdenia slúži aj mnohokrát predostretý právny názor súdov, podľa ktorého je na účely odlišenia jednotlivých správnych deliktov potrebné prihliadnuť na popis skutku vo výroku rozhodnutia, konkrétne na uvedené miesto, čas a spôsob jeho spáchania, poprípade na iné skutočnosti, či na základe nich možno usúdiť, že nejde o protiprávne konanie, ktoré by mohlo byť zameniteľné s iným.

Vo vzťahu k námietke žalobcu týkajúcej sa zameniteľnosti pojmov „prihlasovacia povinnosť“ a „oznamovacia povinnosť“, žalovaný poukázal na vyjadrenie k žalobe, v ktorom sa s predmetnou argumentáciou žalobcu už raz vysporiadal.

Z uvedených dôvodov navrhol odvolaciemu súdu rozhodnutie krajského súdu ako vecne správne potvrdiť.

S poukazom na ustanovenie § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku v znení od 01.07.2016 Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 211 a nasl. O.s.p.) a jednomyseľne dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Podľa § 250ja ods. 2 O.s.p. odvolací súd rozhodne o odvolaní spravidla bez pojednávania, ak to nie je v rozpore s verejným záujmom. Na prejednanie odvolania nariadi pojednávanie, ak to považuje za potrebné, alebo ak vykonáva dokazovanie. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že krajský súd verejne prerokoval vec a verejne vyhlásil rozhodnutie dňa 18.03.2015. Odvolací súd nepovažoval za potrebné na prejednanie veci nariadovať pojednávanie a takýto postup nebol v rozpore s verejným záujmom. Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk <.. Rozsudok bol verejne vyhlásený 29.11.2016 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 244 ods. 1, 2 a 3 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. V správnom súdnictve preskúmajú sudy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy. Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté.

Podľa § 247 ods. 1 O.s.p., podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Predmetom odvolacieho konania bolo preskúmanie rozsudku krajského súdu ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania odvolací súd skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného a prvostupňového správneho orgánu.

Z obsahu administratívneho spisu Najvyšší súd SR obdobne ako krajský súd zistil, že dňa 19.02.2013, 20.02.2013, 13.03.2013 a 02.04.2013 sa uskutočnila u žalobcu inšpekcia práce so zameraním na

kontrolu dodržiavania pracovnoprávných vzťahov ako aj na dodržiavanie zákazu nelegálnej práce a nelegálneho zamestnávania. Inšpekcia práce kontrolovala obdobie rokov 2012-2013. Počas inšpekcie boli zistené nedostatky, a to dva v oblasti pracovnoprávných vzťahov a jeden v oblasti nelegálneho zamestnávania. Tieto nedostatky boli zadokumentované v protokole o výsledku inšpekcie práce č. IPV-20-38-2.3/P-E24,25-13 zo dňa 02.04.2013, zaslanom účastníkom konania za účelom poskytnutia vyjadrenia ku skutočnostiam v ňom uvedených. Tento bol prevzatý žalobcom dňa 04.04.2013. V stanovenej lehote (3 dni od doručenia tohto protokolu) účastník konania nezaujal k vytýkaným porušeniam žiadne stanovisko, ani nepredložil dôkazy na objasnenie skutkového stavu veci. Inšpektorát práce po márnom uplynutí lehoty na vyjadrenie, dňa 12.04.2013 výkon inšpekcie ukončil.

Na základe poznatkov začal správny orgán prvého stupňa správne konanie vo veci uloženia pokuty za jeden správny delikt, právne posúdený ako porušenie ustanovenia § 3 ods. 2 v nadväznosti na § 2 ods. 2 písm. b) zákona č. 82/2005 Z.z. Oznámenie o začatí správneho konania bolo doručené účastníkovi konania dňa 09.08.2013. Ten sa k nemu vyjadril, pričom poukázal na dôvody zisteného nelegálneho zamestnávania osôb ako aj na fakt, že z jeho stany ide o prvý takýto nedostatok.

Rozhodnutím č. P: 159/2013-R, S/7098/20097/13 zo dňa 07.10.2013, ktoré bolo doručené žalobcovi dňa 10.10.2013, správny orgán prvého stupňa uložil žalobcovi pokutu vo výške 10.000,- € za to, že dňa 19.02.2013 o 10:25 hod. využíval závislú prácu fyzických osôb-G. H., Q. T., N. R., G. G., L. W., G. N.. S týmito osobami mal založený pracovnoprávne vzťahy podľa Zákonníka práce na základe dohôd o brigádnickej práci študentov. Ďalej tým, že dňa 19.02.2013 o 10:25 hod. využíval závislú prácu fyzických osôb Mgr. G. E., Ing. G. G., Q. R. a s týmito mal založené pracovnoprávne vzťahy podľa Zákonníka práce na základe dohôd o pracovnej činnosti. Do začiatku výkonu kontroly si však žalobca nespĺnil oznamovaciu povinnosť voči Sociálnej poisťovni podľa zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení. Nelegálne zamestnávanie bolo zistené dňa 19.02.2013 o 10:25 hod fyzickou kontrolovanou uvedených osôb na pracovisku kontrolovaného subjektu nachádzajúcom sa na Masarykovej ulici č. 22 v Prešove.

Účastník konania podal odvolanie dňa 24.10.2013, pričom v odvolaní uviedol, že rozhodnutie je neurčité, nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a prijaté v rozpore so zásadou obsiahnutou v Ústave SR a to s či. 152 ods. 4 v spojitosti s či. 1 ods. 1. V odvolaní ďalej uviedol, že nie je zrejme, aké logické úvahy viedli správny orgán k uloženiu sankcie vo výške 10.000,- € a prečo práve táto je primeraná. Text odôvodnenia rozhodnutia je obyčajnou rekapituláciou skutkových zistení a strohým konštatovaním kritérií pre uloženie pokuty, ktoré stanovuje zákon o inšpekcii práce. Podľa žalobcu nebolo zrejme z rozhodnutia, či a akým spôsobom boli vlastne tieto kritéria hodnotené. Správny orgán nerozvedol, aká je závažnosť zistených nedostatkov a aké dôsledky budú mať tieto zistenia. Zároveň správny orgán neposúdil individuálnu situáciu kontrolovaného subjektu, ktorý je už posledné dva roky v stratovom hospodárení, ani sa nevysporiadal s tým, či uloženie takejto vysokej sankcie nebude mať na kontrolovaný subjekt negatívny alebo likvidačný následok. Žalobca v tomto odvolaní namietal, že nesplnenie registračnej povinnosti bolo spôsobené výlučne technickými prekážkami nezávislými od žalobcu

O podanom odvolaní rozhodol žalovaný tak, že odvolanie žalobcu ako účastníka správneho konania zamietol a rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa potvrdil.

Podľa § 2 ods. 2 písm. b) zákona č. 82/2005 Z.z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní, nelegálne zamestnávanie je zamestnávanie právnickou osobou alebo fyzickou osobou, ktorá je podnikateľom, ak využíva závislú prácu fyzickej osoby, má s ňou založený pracovnoprávny vzťah alebo štátnozamestnanecký pomer podľa osobitného predpisu a nespĺnila povinnosť podľa osobitného predpisu (zákon č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení).

Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 82/2005 Z.z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní, právnická osoba a fyzická osoba, ktorá je podnikateľom, nesmie nelegálne zamestnávať podľa § 2 ods. 2 a 3. Fyzická osoba nesmie nelegálne zamestnávať podľa § 2 ods. 3.

Podľa ustanovenia § 231 ods. 1 až 4 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení účinnom v čase rozhodovania, zamestnávateľ je povinný

a) prihlásiť sa do registra zamestnávateľov vedeného príslušnou pobočkou do ôsmich dní odo dňa, v

ktorom začal zamestnávať aspoň jedného zamestnanca, a odhlásiť sa z tohto registra do ôsmich dní odo dňa, v ktorom nezamestnáva už žiadneho zamestnanca,

b) prihlásiť do registra poistencov a sporiteľov starobného dôchodkového sporenia

zamestnanca podľa § 4 ods. 1 na nemocenské poistenie, na dôchodkové poistenie a na poistenie v nezamestnanosti a zamestnanca podľa § 4 ods. 2, okrem zamestnanca v právnom vzťahu na základe ním určenej dohody o brigádnickej práci študentov podľa § 227a, na dôchodkové poistenie pred vznikom týchto poistení, najneskôr pred začatím výkonu činnosti zamestnanca, odhlásiť zamestnanca najneskôr v deň nasledujúci po zániku týchto poistení okrem zániku povinného nemocenského poistenia a povinného poistenia v nezamestnanosti podľa § 20 ods. 3, zrušiť prihlásenie do registra poistencov a sporiteľov starobného dôchodkového sporenia, ak poistný vzťah podľa § 20 nevznikol, a oznámiť zmeny v údajoch uvedených v § 232 ods. 2 písm. a) až c),

zamestnanca v právnom vzťahu na základe ním určenej dohody o brigádnickej práci študentov podľa § 227a, ktorý mu zakladá právo na pravidelný mesačný príjem, na dôchodkové poistenie najneskôr v lehote splatnosti poistného podľa § 143 ods. 2 za kalendárny mesiac, v ktorom jeho mesačný príjem podľa § 3 ods. 1 písm. a) a ods. 2 a 3 z tejto dohody presiahol sumu podľa § 4 ods. 5, odhlásiť tohto zamestnanca v lehote splatnosti poistného podľa § 143 ods. 2 za kalendárny mesiac, v ktorom jeho mesačný príjem podľa § 3 ods. 1 písm. a) a ods. 2 a 3 z tejto dohody nepresiahol sumu podľa § 4 ods. 5 alebo odhlásiť tohto zamestnanca najneskôr v deň nasledujúci po zániku tohto poistenia z iného dôvodu, zrušiť prihlásenie do registra poistencov a sporiteľov starobného dôchodkového sporenia, ak poistný vzťah podľa § 20 nevznikol, a oznámiť zmeny v údajoch uvedených v § 232 ods. 2 písm. a) až c),

zamestnanca v právnom vzťahu na základe ním určenej dohody o brigádnickej práci študentov podľa § 227a, ktorý mu zakladá právo na nepravidelný príjem, na dôchodkové poistenie najneskôr v lehote splatnosti poistného podľa § 143 ods. 1 tretej vety, ak priemerný mesačný príjem podľa § 3 ods. 1 písm. a) a ods. 2 a 3 z tejto dohody presiahol sumu podľa § 4 ods. 5, zrušiť prihlásenie do registra poistencov a sporiteľov starobného dôchodkového sporenia, ak poistný vzťah podľa § 20 nevznikol, a oznámiť zmeny v údajoch uvedených v § 232 ods. 2 písm. a) až c),

zamestnanca v právnom vzťahu na základe ním určenej dohody o brigádnickej práci študentov podľa § 227a na účely úrazového poistenia, garančného poistenia a na účely osobitného predpisu 100b) pred vznikom tohto právneho vzťahu najneskôr pred začatím výkonu práce, odhlásiť tohto zamestnanca z registra poistencov a sporiteľov starobného dôchodkového sporenia najneskôr v deň nasledujúci po skončení tohto právneho vzťahu, zrušiť prihlásenie do registra poistencov a sporiteľov starobného dôchodkového sporenia, ak pracovnoprávny vzťah nevznikol, a oznámiť zmeny v údajoch uvedených v § 232 ods. 2 písm. a) a b),

c) oznámiť pobočke prerušenie nemocenského poistenia, dôchodkového poistenia a poistenia v nezamestnanosti zamestnanca do ôsmich dní od tohto prerušenia; splnenie povinnosti podľa písmena b) sa nevyžaduje,

d) oznámiť pobočke začiatok a skončenie čerpania materskej dovolenky alebo rodičovskej dovolenky zamestnancom do ôsmich dní od začiatku čerpania a do ôsmich dní od skončenia čerpania materskej dovolenky alebo rodičovskej dovolenky,

e) odstúpiť pobočke tlačivo, na ktorom sa preukazuje dočasná pracovná neschopnosť zamestnanca, ak trvá dlhšie ako desať dní, do troch dní po 10. dni trvania dočasnej pracovnej neschopnosti zamestnanca,

f) predkladať pobočke výkaz poistného a príspevkov na starobné dôchodkové sporenie za príslušný kalendárny mesiac v lehote splatnosti ním odvádzaného poistného a príspevkov na starobné dôchodkové sporenie v členení na jednotlivých zamestnancov a na nemocenské poistenie, starobné poistenie a starobné dôchodkové sporenie, invalidné poistenie, úrazové poistenie, garančné poistenie, poistenie v nezamestnanosti a rezervný fond solidarity a predkladať na výzvu organizačnej zložky Sociálnej poisťovne podklady na zistenie správnej sumy poistného a príspevku na starobné dôchodkové sporenie,

g) poskytovať organizačným zložkám Sociálnej poisťovne súčinnosť pri vykonávaní sociálneho poistenia a starobného dôchodkového sporenia v rozsahu upravenom týmto zákonom bezplatne,

h) oznámiť písomne pobočke pracovný úraz, ktorý si vyžiadal lekárske ošetrenie alebo dočasnú pracovnú neschopnosť, najneskôr do troch dní odo dňa, keď sa o tomto pracovnom úraze dozvedel,

i) predkladať pobočke záznam o pracovnom úraze, ktorý podlieha evidencii a registrácii podľa

osobitného predpisu, najneskôr do ôsmich dní odo dňa, keď sa o tomto pracovnom úraze dozvedel, a výsledky vyšetrovania pracovných úrazov a hlásenia o zistení chorôb z povolania do ôsmich dní od ich doručenia,

j) viesť o svojich zamestnancoch evidenciu na účely sociálneho poistenia a predložiť túto evidenciu pobočke do troch dní od uplatnenia nároku na dávku alebo od skončenia pracovného pomeru alebo iného právneho vzťahu k zamestnávateľovi,

k) umožniť povereným zamestnancom organizačných zložiek Sociálnej poisťovne vstup do svojich objektov, vykonanie kontroly a nazeranie do záznamov o príjmoch zamestnancov a do iných záznamov dôležitých na účely sociálneho poistenia a starobného dôchodkového sporenia v rozsahu upravenom týmto zákonom,

l) vydávať zamestnancom na ich žiadosť potvrdenia o rozhodujúcich skutočnostiach na účely sociálneho poistenia a starobného dôchodkového sporenia v rozsahu upravenom týmto zákonom,

m) oznámiť pobočke zmenu svojho názvu, sídla a dňa určeného na výplatu príjmov, ktoré sú vymeriavacím základom zamestnanca, do ôsmich dní od tejto zmeny,

n) oznámiť organizačnej zložke zmenu mena a priezviska zamestnanca do ôsmich dní odo dňa, v ktorom sa o tejto zmene dozvedel,

o) zrušené od 01.03.2012 do 31.12.2013.

Podľa § 6 zákona č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní, postihy za nelegálne zamestnávanie upravujú osobitné predpisy.

Podľa § 19 ods. 2 písm. a) prvý bod zákona č. 125/2006 Z. z. <. o inšpekcii práce a o zmene a doplnení zákona č. 82/2005 Z. z. <. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, inšpektorát práce uloží pokutu zamestnávateľovi alebo fyzickej osobe za porušenie zákazu nelegálneho zamestnávania od 2000 € do 200 000 €, a ak ide o nelegálne zamestnávanie dvoch a viac fyzických osôb súčasne, najmenej 5 000 €.

Podľa § 21 ods. 3 zákona č. 125/2006 Z. z. <. o inšpekcii práce a o zmene a doplnení zákona č. 82/2005 Z. z. <. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, na konanie podľa § 4 písm. e) <., § 6 ods. 1 písm. b) <., d) a e) <., § 7 ods. 3 písm. d), e), i) a s) <., ods. 8 písm. b) <. a ods. 9 <., § 12 ods. 2 písm. d) až f) <., § 19 a 20 <. sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak. Všeobecné predpisy o správnom konaní sa nevzťahujú na vydanie oprávnenia, preukazu, osvedčenia a povolenia podľa tohto zákona.

Podľa § 46 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa § 47 odsek 1 správneho poriadku, rozhodnutie musí obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní (rozklade). Odôvodnenie nie je potrebné, ak sa všetkým účastníkom konania vyhovuje v plnom rozsahu.

Podľa § 47 odsek 2 správneho poriadku, výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia, než ustanovuje osobitný zákon.

Výrok rozhodnutia predstavuje najdôležitejšiu časť rozhodnutia, lebo sú v ňom určené konkrétne práva a povinnosti účastníkov konania. Musí byť preto určitý a konkrétny, aby nevznikli pochybnosti o tom, čo bolo predmetom správneho konania.

Najvyšší súd pri posudzovaní veci vychádzal z nasledovných východísk.

V rámci verejnoprávnej zodpovednosti za protispoločenské konanie právna teória rozoznáva trestné činy, priestupky, iné správne delikty, ďalej špecifikácii ešte správne disciplinárne delikty a správne delikty poriadkové. Deliktom je len také porušenie povinnosti (konanie alebo opomenutie), ktoré konkrétny zákon takto označuje. Rozlišovacím kritériom medzi jednotlivými druhmi deliktov podľa závažnosti je miera ich typovej spoločenskej nebezpečnosti vyjadrenej v znakoch skutkovej podstaty, u iných správnych deliktoch a disciplinárnych deliktoch ešte aj okruh subjektov, ktoré sa deliktu môžu dopustiť (výstižne to určuje zákon o priestupkoch). Iné správne delikty sú svojou povahou najbližšie práve priestupkom. V oboch prípadoch ide o súčasť tzv. správneho trestania, o postih správnym orgánom za určité nedovolené konanie (či opomenutie). Je potrebné zdôrazniť, že formálne označenie určitého typu protispoločenského konania a tomu zodpovedajúcemu zaradeniu medzi trestné činy, priestupky, iné správne delikty a z toho vyvedené následky v podobe sankcií, vrátane príslušného konania, pritom či už ide o oblasť súdneho alebo správneho trestania, je len vyjadrením reálnej trestnej politiky štátu, teda reflexia názoru spoločnosti na potrebnú mieru ochrany jednotlivých vzťahov a záujmov. Kriminalizácia, či naopak dekriminalizácia určitého konania nachádza výraz v platnej právnej úprave a v ich zmenách, voľbe procesných nástrojov potrebných k odhaleniu a dokázaniu konkrétnych skutkov ako aj prísnosti postihu delikventa.

Z týchto hľadísk je potrebné vychádzať pri posúdení nevyhnutnosti konkretizácie skutku a jeho miesta v rozhodnutí. Zákonná úprava je jednoznačná pokiaľ ide o konanie o trestných činoch, pretože podľa trestného zákona musí výrok rozsudku presne označovať trestný čin, ktorého sa týka, a to nielen zákonným pomenovaním a uvedením príslušného zákonného ustanovenia, ale aj uvedením miesta, času a spôsobu spáchania, poprípade i iných skutočností potrebných, aby skutok nemohol byť zamenený i iným. U priestupkoch je obdobná právna úprava. Výrok rozhodnutia o priestupku musí obsahovať tiež popis skutku s označením miesta a času jeho spáchania, vyslovenie viny, druh a výmeru sankcie. Široká oblasť iných správnych deliktov však takéto jednoznačné vymedzenie výroku rozhodnutia nemá. Odkazuje sa len na správny poriadok (§ 47 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb.), podľa ktorého výrok rozhodnutia obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého bolo rozhodnuté, poprípade tiež rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť plnenia, určí správny orgán na to lehotu.

Vymedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia o správnom delikte, musí spočívať v špecifikácii deliktu tak, aby sankcionované konanie nebolo zameniteľné s iným konaním. Tento záver je vyvoditeľný priamo z ustanovenia § 47 ods. 2 správneho poriadku. V rozhodnutiach trestného charakteru, ktorými sú nepochybne i rozhodnutia o iných správnych deliktoch je nevyhnutné vymedziť presne, za aké konkrétne konanie je subjekt postihnutý. To je možné zaručiť len konkretizáciou údajov obsahujúcich popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, prípadne uvedením iných skutočností, ktoré sú potrebné na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným. Takáto miera podrobnosti je nevyhnutná pre celé sankčné konanie, a to najmä z dôvodu vylúčenia prekážky litispendencie, dvojitého postihu pre rovnaký skutok, pre vylúčenie prekážky veci rozhodnutej, pre určenie rozsahu dokazovania a to aj pre zabezpečenie riadneho práva na obhajobu. Až vydané rozhodnutie jednoznačne určí, čoho sa páchatel dopustil a v čom spáchaný delikt spočíva. Jednotlivé skutkové údaje sú rozhodné pre určenie totožnosti skutku, vylučujú pre ďalšie obdobie možnosť zámény skutku a možnosť opakovaného postihu za rovnaký skutok, pritom je potrebné odmietnuť úvahu o tom, že postačí, ak tieto náležitosti sú uvedené len v odôvodnení rozhodnutia. Význam výrokovvej časti rozhodnutia spočíva v tom, že iba táto časť rozhodnutia môže zasiahnuť do práv a povinností účastníkov konania. Riadne formulovaný výrok a v ňom v prvom rade konkrétny popis skutku je nezastupiteľná časť rozhodnutia, z ktorého je možné zistiť, či a aká povinnosť bola porušená a aké opatrenia či sankcie boli uložené. Len rozhodnutie obsahujúce takýto výrok môže byť vynútiteľné exekúciou.

Záver o nevyhnutnosti úplnej špecifikácie iného správneho deliktu (z hľadiska vecného, časového a miestneho) plne korešponduje i medzinárodným záväzkom SR. Je potrebné pripomenúť, že i na rozhodovanie o iných správnych deliktoch dopadajú požiadavky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách (publikovaný pod č. 209/1992 Zb.). Keď Dohovor v článku 6 ods. 1 uvádza „akékoľvek trestné obvinenie“, je potrebné poskytnúť záruku tomu kto je obvinený v trestnom

konaní ako aj v správnom konaní pre podozrenie zo spáchania správneho deliktu. Takto vykladá Dohovor stabilne i judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva.

Z vyššie uvedeného potom je potrebné vyvodiť, že výrok rozhodnutia o postihu za iný správny delikt musí obsahovať popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, poprípade i uvedenie iných skutočností, ktoré sú potrebné k tomu, aby nemohol byť zamenený iným. Ak správny orgán neuvedie tieto náležitosti do výroku svojho rozhodnutia, podstatne poruší ustanovenie zákona o správnom konaní (§ 47 ods. 2 správneho poriadku).

Pojem správny delikt nie je v slovenskom práve zadefinovaný. Ide o početnú skupinu činov, ktoré majú spoločné, že ide o protiprávne konanie, ktorého znaky sú uvedené v zákone, za ktoré orgán verejnej správy, resp. správny orgán ukladá sankcie ustanovené administratívno-právnou formou. Všeobecnými pojmovými znakmi správneho deliktu sú: konanie, protiprávnosť, sankcionovateľnosť, zodpovedná osoba, zavinenie (okrem prípadov konštrukcie zodpovednosti bez ohľadu na zavinenie) a ustanovenie znakov deliktu priamo zákonom.

Protiprávne konanie je konanie deliktuálne spôsobilou osobou, ktoré je v rozpore s právom alebo s právnym úkonom vykonaným na jeho základe.

V preskúvanom prípade prvostupňový správny orgán svojim rozhodnutím uložil žalobcovi pokutu vo výške 10.000,- €, a to najmä z dôvodu, že do začiatku výkonu kontroly si vo vzťahu k niektorým zamestnancom žalobca nesplnil oznamovaciu povinnosť voči Sociálnej poisťovni podľa zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení.

Oznamovacie, prihlasovacie ako aj ďalšie povinnosti zamestnávateľa voči Sociálnej poisťovni sú upravené najmä v ustanovení § 231 ods. 1 až 4 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení účinnom v čase rozhodovania.

Vzhľadom k tomu, že skutková podstata správneho deliktu nelegálneho zamestnávania podľa § 2 ods. 2 písm. b) zákona č. 82/2005 Z.z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní v spojení s § 19 ods. 2 písm. a) prvý bod zákona č. 125/2006 Z. z. <. o inšpekcii práce a o zmene a doplnení zákona č. 82/2005 Z. z. <. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odkazuje na blanketné právne normy zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení účinnom v čase rozhodovania, je nevyhnutné v skutkovej vete rozhodnutia správneho orgánu o správnom delikte poukázať (odkázat) na konkrétne ustanovenie právnej normy, ktorá mala byť páchatelom správneho deliktu porušená.

Iba konanie, ktoré je v rozpore s právom, je možné považovať za protiprávne konanie. Protiprávnosť je jedným zo základných pojmových znakov správneho deliktu, naplnením ktorého (spolu s ostatnými znakmi) môžeme určité konanie charakterizovať ako správny delikt. V opačnom prípade nejde o správny delikt. Znak protiprávnosti však musí byť vyjadrený v skutkovej vete trestného rozhodnutia, a to najmä poukazom na zákonné ustanovenie právneho predpisu, ktoré malo byť porušené, v prípade blanketných právnych noriem.

Nakoľko v skutkovej vete rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, ktorým žalobcovi uložil pokutu za spáchanie správneho deliktu nelegálneho zamestnávania, chýba ustanovenie zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení účinnom v čase rozhodovania, ktoré mal žalobca svojím konaním porušiť, teda naplnenie pojmového znaku protiprávnosti, je rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu z hľadiska posúdenia a preskúmania naplnenia zákonných znakov skutkovej podstaty správneho deliktu nelegálneho zamestnávania podľa § 2 ods. 2 písm. b) zákona č. 82/2005 Z.z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní v spojení s § 19 ods. 2 písm. a) prvý bod zákona č. 125/2006 Z. z. <. o inšpekcii práce a o zmene a doplnení zákona č. 82/2005 Z. z. <. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, nepreskúmateľné, a teda nezákonné.

Je potrebné dodať, že krajský súd ani odvolací správny orgán sa ani v odôvodneniach svojich rozhodnutí nevysporiadali so skutočnosťou, ktorú konkrétnu zákonnú povinnosť žalobca svojim konaním porušil, čo založilo zodpovednosť za spáchanie správneho deliktu nelegálneho zamestnávania.

Na základe vyššie uvedeného najvyšší súd dospel k záveru, že preskúvané rozhodnutie žalovaného ako aj prvostupňového správneho orgánu nie je v súlade so zákonom, preto rozhodol podľa § 250ja ods. 3 druhá veta v spojení s § 220 O.s.p. tak, že rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/24/2014-131 zo dňa 12.06.2015 zmenil tak, že rozhodnutie odvolacieho správneho orgánu ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie, ktorý je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

O trovách konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 a 2 O.s.p. a § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p. tak, že žalovaný je povinný zaplatiť náhradu trov prvostupňového i odvolacieho súdneho konania žalobcovi na účet právneho zástupcu v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“) v celkovej výške 932,828 €, ktorá pozostáva z:

1. trov prvostupňového konania vo výške 754,964 €, a to:

- z náhrady trov právneho zastúpenia za 4 úkony právnej služby:
- prevzatie a príprava právneho zastúpenia - zo dňa 27.01.2014 (§ 14 ods. 1 písm. a) vyhlášky) - 134 € (§ 11 ods. 4 druhá veta vyhlášky),
- podanie žaloby - (§ 14 ods. 1 písm. b) vyhlášky) - 134 €,
- účasť na pojednávaní dňa - 12.06.2015 (§ 13a ods. 4 vyhlášky) - 69,92 €,
- žiadosť o odloženie vykonateľnosti rozhodnutia zo dňa 06.02.2014- 134 €,
- z režijného paušálu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky - 4x 8,04 € -32,16 €,
- z dane z pridanej hodnoty vo výške 20 % z náhrady za úkony právnej služby zo sumy 512,47 €, - 102,494 €
- Súdny poplatok za podanie žaloby 70 €, Súdny poplatok za odvolanie 70 €, spolu 140 €,
- Trovy právneho zastúpenia 614,964 €,
- Iné trovy 140 €,

2. trov odvolacieho konania vo výške 177,864 €

- z náhrady trov právneho zastúpenia za 1 úkon právnej služby:
- odvolanie proti rozhodnutiu (§ 13a ods. 1 písm. g) vyhlášky) - 139,83 €,
- z režijného paušálu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky - 8,39 € a
- z dane z pridanej hodnoty vo výške 20 % z náhrady za úkony právnej služby zo sumy 148,22 € - 29,644

3. spolu 177,864 €

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi vyššie uvedenú náhradu trov konania na účet právneho zástupcu číslo účtu: E. v zmysle § 149 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Podľa uznesenia Najvyššieho súdu SR z 29. septembra 2015, sp. zn. 4MCdo/16/2014) pojem „účelný“ je nevyhnuté chápať ako určitú poistku pred hradením nákladov nesúvisiacich s konaním, pred nadbytočnými či nadmernými nákladmi (napr. opakované uplatnenie náhrady za prevzatie a prípravu zastupovania, nepotrebné konzultácie s klientom atď.). Najvyšší súd Slovenskej republiky nepriznal žalobcovi náhradu trov konania za žiadosť o odloženie vykonateľnosti rozhodnutia zo dňa 01.07.2014 nakoľko išlo o opakovanú žiadosť žalobcu a nepriznal ani náhradu za poradu s klientom po vydaní rozsudku, nakoľko žalobca nepreukázal (záznamom z porady), že takáto porada s klientom sa uskutočnila. Preto najvyšší súd nepovažoval žalobcom uplatnené trovy konania za účelne vynaložené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.